

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

1.

Domā vienkāršāk, ej pa tuvāko ceļu, bet dodies augšup ar ticību Labā gariem, un tie nekļūdisies. Nāku jums palīgā, vai tiešām esat akli. Mīli tīro spēka apziņu un ar šo uzvarēsi.

2.

Upuris vajadzīgs – upura degšana līdzīga ozonam. Pat mežonīgie sadedzina upuri, rupji izprotot darbības simbolu.

3.

Uz Mūsu svariem gara tiekšanās smagāka [svarīgāka] par visu. Dzīves veiksmē nostiprinās tikai ar varoņdarba lūgšanas elektrisko spēku. Gara mācība rada miesas bruņas. Jaušot pasaules zibeņus, lieciet grāmatai jaunu pamatu ziemas darbam. Mācu gudri saprast nākošo. Maniem ļaudīm -sekos veiksmē. Varat gudri pieņemt Manus vērstu stabus.

4.

Pasaukšu Savā mājoklī, ko Redzēšu tuvojamies. Šķēps, kas stāv dīkā, pilda garu sāpēm.

5.

Pietiek runāt par naidniekiem, kad varoņdarbs var lielu gaismu aizdegt. Vientulība nonesīs vēsti labāk par pūļa plāpību.

6.

Jāuzkrāj drosme, jāiet kā lauvām – tā aug varoņdarbs. Nenožēlojot bijušo, jābūt gataviem pacelt vairogu jebkurā laikā.

7.

Norādu visiem – būt drosmīgiem, pat balodis lai par lauvu top. Jūsu drosme ne Mums vajadzīga, bet jums pašiem. Ar smaidu apturiet svētnīcas postīšanu. Lidojumu varat veikt tikai ar drosmi. Viss piepildīsies savā laikā. Atcerieties, ka jāatkārto: drosme un pacietība. Lai paraugās akmens slīpēšanas darbā, cik stingri un uzmanīgi darbojas strādnieka roka un tas viss tikai par dienas maksu – nesalīdzināmi vērtīgāks ir Radītāja darbs.

8.

Patiesi Kristus sacīja: “Jūs nezināt ne to dienu, ne stundu.” Viņš darīja zināmu otru formulu, sacīdams: “Kāpēc Tu mani esi atstājis Valdoni?” ņemot vērā gara zināšanas, - jo pēdējā momentā mēs grimstam it kā bezgaisa telpā – tā tas mēdz būt pirms zemes apļa nobeigšanas, lai tūdaļ pat uzliesmotu visās uzkrājumu ugunīs. Pagātnes apziņas uzturēšanas dēļ rodas lēciens pār bezdibeni.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

9.

Redzam lemto notikumu izvirzīšanos un klusu figūru parādīšanos, kuras, iet it kā ārpus dzīves, kaut gan Mēs vērtējam viņas pēc varoņdarba. Bet viņu dzīve norit starp tādu kā aiziešanu no dzīves un varoņdarbu, kas iedzirkstas kā dzirkstele tumsā.

Sekojošie un agrākie notikumi norit pilnīgi nemanot. Tronim, klostera cellei vai kurpnieka kaktiem te nav nekādas nozīmes. Šī pēdējā ceļa pavadoņa ir agrāk uzkrātā aura. Protams, viņa aug un it kā pārklāj ārkārtīgu jūtīgumu, bet tās īpašības vairs nemainās un jau bērnības pirmajos gados var atšķirt šos savādos bērnus, kuri nesa savu gara izpausmes pasauli. Ļoti reti, gandrīz nekad viņi neaprobežojas ar vienu specialitāti. Te raksturīgs ir tieši specialitātes trūkums, rokas it kā izstieptas pēc kausa. Pārskatot viņu agrākās dzīves, varam redzēt gan reliģijas, valstu vadītāju, zinātnes, mākslas un mehānikas pārstāvjus, kas gaida un ir sataisījušies ceļam, būdami gatavi ik stundu, bez nožēlas aizceļot. Pareiza matērijas skaistuma novērtēšanas kombinācija līdz ar gatavību nodziļināties gara sasniegumos liek it kā nogatavoties varoņdarbam. Dzīves kņada nevaldzina un, protams, rodas apziņa, ka tālāk tā turpināties vairs nevar. Varoņdarbs mēdz būt vai nu samērā īslaicīgs vai momentāns. Nepieciešamība izdarīt noteiktu darbību atnesta līdz jau no senlaikiem, un – cik tas vienkārši – dzīves solis tiek sperts. Tātad pats grūtākais ir ietvert sevī sajūsmu par matēriju un gara parādības. Un cik daudzus skaistus meklējumus ir aizmēģinājušas žēlas pēc matērijas vai garīgā norobežošanās! Dažreiz gara radniecība ar matēriju viegli iedomājama, tad cēlonis meklējams agrākajās izcilās dzīvēs. Visizsmalcinātākais vientuļnieks, kas nolād pasaules skaistumu, aizver Vārtus savā priekšā. Tāpat arī zinātnieks izlaizdams no prāta Pirmavotu, laupa sev lidojuma iespēju uz iekarojamo valsti. Bērni sapratīs šo vienkāršo noteikumu, bet pieaugušie to noraida kā muļķību. Tikai pa īpašiem satiksmes ceļiem varoņdarba vilcienā ir iespējams virzīties uz priekšu. Un gaidīt to, ko gars jau atzinis un pazīst saskaņā ar laiku, ir tik mocoši, it kā laiks būtu apstājies un kāds ugunsgrēks būtu iznīcinājis sakrātās bagātības.

10.

Jums jau dota mācība par upuri. Upuris ir vara. Vara ir iespējamība. Tātad: katrs upuris ir pirmām kārtām iespējamība. Laiks atnest liekulību, it kā upuris būtu zaudējums. Nevis pieņemam zaudējumus, bet gan Piešķiram iespējamības. Paskatīsimies, kādas iespējamības rodas no tā saucamajiem upuriem. Kur gan ir tāds patiess upuris, kas varētu padarīt nabagāku? Mūsu Glabātuvē liels krājums upuru un katrs ir devis labumu viņa nesējam. Mums nemaz nevajadzētu runāt par upurēšanu, jo upuris ir pats ienesīgākais pasākums. Sīktirgotāji mēdz paraudāt par zaudējumiem un izlikties par pieviltiem. Bet īsts dzīves amatu pratējs katru zaudējumu ieskata par sava pasākuma garantiju. Jūs zaudējat nevis ziedodami, bet gan laupīdami. Kristus ieteica izdalīt garīgās bagātības. Bet tā kā atslēgas no tām ir tik tālu, tad ļaudis iztulkoja šo padomu kā salaupītās naudas izdalīšanu. Vispirms salaupīt, bet pēc tam ar asarām acīs atdot un jūsmot par savu labsirdību. It kā, runādams par izdalīšanu, Skolotājs būtu domājis par krēsliem un veciem kažokiem. Skolotājs norādīja uz nesveramām

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

bagātībām. Vienīgi garīga atdošana spēj sakustināt svaru kausu. Pārbaudīsim virkni darbinieku – vai kāds nav kaut ko zaudējis? Nē, visi ir pavairojuši. Vai tā nav pavairošana tikt par Jaunās valsts valdnieku? Ir tik bagāta šī valsts, ka nenodarot tai sevišķu ļaunumu varam sadauzīt daļu trauku. Tiešām, rokas attīstās pozitīvā virzienā un var pārskatīt pateicības grāmatu. Ieteicu dzīves amatu pratējiem rūpēties, lai katram postenim būtu vietnieks. Lielajos pasākumos uzņēmums balstās uz pašu darbu, nevis uz personu. Un kas var apgalvot, ka viņš atdevis. Mēs atšķirsim Mūsu tirdzniecības grāmatas un Pierādīsim, cik katrs saņēmis, un tādēļ nemaz nav tik viegli upurēt, ja upuris ir iespējamība; bet iespējamība ir ieguvums, bet ieguvums ir saprātīga sadarbība, bet sadarbība ir Alatīra akmens, kas vai nu uzcelš no miroņiem, vai arī sadedzinās. Bet pašai ziedzība spēj atvērt izpratnes Vārtus un novecojošais nevajadzīgu lietu ziedojums šūposies uz viena zara ar patmīlību.

11.

Par plāna neapstrīdamību un rosmi. Šie noteikumi sevišķi grūti savienojami, lai gan robeža starp tiem tiek skaidri apzīmēta ar saules apziņas stara izpratni. Lai plānu realizētu dzīvē, ik stundu jābūt gatavam kustībai. Cik reižu Mēs, dodoties uz Ēģipti, esam atvadījušies Mongolijā. Cik reižu, atraduši rokrakstu, esam to ieslēguši atpakaļ. Cik reižu, iesākuši celt sienas, Mēs tās esam pārvērtuši drupās. Cik reižu, pagriezuši zirgu mājup. Mēs esam raidījuši to nakts tumsā, jo, pārnakšņojot mājās, Mēs kaitētu plāna neapstrīdamībai. Šķietama nepastāvība nav nekas vairāk kā dzīves vibrācija. Ceļi uz neapstrīdamības Posmiem elpo un bango līdzīgi viļņiem. Apstiprinot plānu, mūsu būtne ir jau gatava īsākam ceļam. Tikko apģērbuši eiropiešu apģērbu, Mēs esam gatavi uzmeklēt mongoļu kaftanu. Tikko noteikuši dzīves vietu, Mēs esam gatavi aizbraukt. Tāds kustīgums var rasties vienīgi no plāna neapstrīdamības apziņas. Ne mūžīgais ceļinieks, bet traucošais vēstnesis ir Mūsu ceļš. Plāna neapstrīdamība apgaismo spēku rašanās apziņu. Pāri visiem gaisā pakārtiem tiltiem pāriesim, jo plāna gaisma būs skaidra. Vajag tā saprast plāna neapstrīdamību, lai nekas to neaptumšotu. Tāds plāns ir neapstrīdams, kas derīgs visiem. Neredzam kam nebūtu derīgs Pasaules plāns, un tamdēļ iesim modri pat tumsā. Ja Skolotājs teiks: “skrien pāri straumei” – tas nozīmē – pamats ir saskatīts, tikai atrod ar kāju akmeni. Viens sāks celt tiltu, otrs algos peldētāju, trešais apsēdīsies nogaidot ūdens krišanos, bet atradīsies tāds, kas novērps gara pavedienu un pa to pāries bez ķermeņu smaguma, jo Uzņemšu uz Sevis viņa smagumu. Tā zem viena jumta mājo neapstrīdamība un rosme, - divas varoņdarba māsas. Skaista tiekšanās noved pie Augstākās Gaismas.